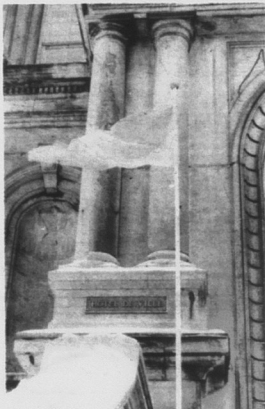
Second Class Registration Permit Pending

"... rien n'est plus tragique qu'une société globale qui n'est constituée que d'une poussière d'individus. Pour la protection même de cet individu, les corps intermédiaires m'apparaissent indispensables."
Claude Levy-Straus
*Le Monde*22 janvier 1979
Voir l'Editorial, page 2.

OKO

Vol. 1, No. 2 (February 1979) **MONTREAL'S UKRAINIAN COMMUNITY NEWSPAPER** **50¢**

Commémoration de 22 janvier

M. Skoberdian

par W. Lewyckyj

En mémoire du 61e anniversaire de la proclamation de l'Indépendance de l'Ukraine et afin de commémorer la création d'un état autonome par l'union de l'Ukraine orientale et occidentale, le drapeau bleu et jaune de l'Ukraine fut exposé devant l'hôtel de ville de Montréal, où il resta le reste de la journée.

La Proclamation d'Indépendance fut émit le 22 janvier 1918, et l'Acte d'Union fut annoncée exactement un an après.

En 1918, le Conseil Central de l'Ukraine adopta officiellement le bleu et le jaune comme couleurs d'état, et le trident comme emblème national. Tous deux représentent l'état autonome Ukrainien de la période 1918-21

A l'intérieur de l'hôtel de ville, prof. Roman Serbyn, conférencier et éditeur du journal OKO, documenta les événements de 1918-19 tout en résistant le désir pour l'indépendance et l'auto-détermination qu'ont les Ukrainiens.

M. Beauchemin, membre du conseil municipal pour le district de Rosemont et représentant de maire Jean Drapeau, accueillis la délégation ukrainienne tôut en exprimant ses meilleurs voeux à la délégation et sa solidarité avec la communauté ukrainienne de Montréal.

Après le toast, on lui présenta un exemplaire du premier numéro d'OKO.

En plus, un cameraman de CFCF fut sur les lieux, et un court reportage sur la cérémonie fut présentée aux nouvelles de dix-huit heures.

D'autres cérémonies du même genre, à Greenfield Park et à Ville St-Léonard, furent tenues concurremment avec celle de l'hôtel de ville de Montréal.

Schreyer inaugurated as Governor-General

I. Hukalo

Governor-General Ed Schreyer and the first lady at Rideau Hall.

by Taras Hukalo

"What I believe many people earnestly hope for is not merely toleration of our differences, but the realization that to be a good Canadian each of us must be true to his or her heritage."
— Edward R. Schreyer

Edward Richard Schreyer, born in Beausejour, Manitoba, of Ukrainian and German origin, was inaugurated Monday, January 22,1979, as Governor-General of Canada. Attending on the proceedings was all the pomp and circumstance that is always accorded to such events of historic importance. The guns fired twenty-one times, the choir sang, and the band played the Royal Salute. At Ottawa's City Hall, the blue and yellow flag, announcing the national day of Ukraine, fluttered proudly from the mast.

In his inaugural speech at 7 Rideau Hall, given in English, French, Ukrainian and Polish, Mr. Schreyer quoted former Prime Minister Sir Wilfrid Laurier "For here (Canada), I want the granite to remain granite, the oak to remain the oak, the marble to remain the marble. Of these elements I would build a nation great among the nations of the world."

Edward Schreyer traces his Ukrainian descent through his mother, Elizabeth, who was born in Pidhaitsi, Halychyna, 86 years ago. His father, John Schreyer, was born in Canada, and spoke Ukrainian fluently. The First Lady, Lily, was born in Friedestal, a German-speaking town in Besarabia.

Edward Schreyer has been in politics for 20 years, 8 of which he served as premier of his native province. During his two terms in office, Mr. Schreyer tried to raise ethnic schools to the status of official, fully accredited educational institutions. Unfortunately this project was never realized. He frequently signs autographs in Ukrainian and, along with his lovely wife, often dons traditional Ukrainian dress. Despite his political career and his four degrees in economics and pedagogy, he still feels closer to the Ukrainian farmer than to the bureaucrats in Ottawa.

At the inaugural ceremonies, Prime Minister Pierre Trudeau, addressing the new Governor-General, spoke these words:

"I share with countless others the well-founded hope that you will help lead all Canadians toward a deeper understanding of the richness of our cultural heritage. Your appointment as an event of historic importance is that for the first time our First Family will represent those millions of Canadians who trace their ancestry to countries other than Great Britain or France."

We certainly wish Mr. Schreyer the best success and fulfilment in his new office, and hope that his example will help others to preserve and be proud of their cultural heritage, their ancestry, their roots.

In This Issue

Feature on Mulanka	page 6 & 7
Golden Age Club	page 10
Ukrainian Soccer Team	page 11
Youth Page	page 12

В. Левицький

Відзначення
Дня Незалежности

День 22-го січня 1979р., 60-ті роковини незалежности і 61-ці роковини соборности одної нероздільної української держави в Києві, українська громада Монреаля відмітила кількома імпрезами.

В першу чергу, професор гарвардського університету Ф. Сисин виголосив доповідь в конкордійському університеті на тему української революції. Цей вечір зорганізувала - кляса української історії при тому ж університеті. Проф. Сисин замітив, що хоч українська революція в деяких аспектах не була успішною, все ж таки провідники національного руху передали тодішньому населенню та наступним поколінням візію і надію, що ця українська мрія колись здійсниться. Зусилля цієї малої горстки інтелектуалістів (письменників, поетів, політичних діячів) завершились великою подією 22-го січня, і ця подія стала фокусним пунктом пізнішої української акції.

Продовження на стор. 4

The new Governor-General rides from Parliament on January 22, 1979.

I. Hukalo

EDITORIAL

L'étape actuelle du développement de la question nationale au Québec exige qu'on mette à l'ordre du jour la formation d'un Conseil des Ethnies, porte-parole des intérêts de la population ethnique de cette province. Ce rôle n'a pas pû être rempli de façon satisfaisante par aucun des organismes existants—le Conseil Consultatif d'Immigration, le Conseil Consultatif Culturel des Ethnies, ou le Conseil des Ministrères ethniques—pas serveur ou intermédiaires entre le gouvernement et les groupes allophones. Aucun d'entre eux ne peut prétendre avoir acquis l'appui total des communautés ethniques, ni de jouir de la reconnaissance et de la confiance du gouvernement.

Le besoin d'un Conseil des Ethnies du Québec se fait pressant. Dans le débat sur l'avenir du Québec qui anime le pays, au moment où l'unité du Canada est en jeu et où se décide le devinir collectif du Québec, la question des droits des minorités ethniques est facilement perdue de vue. Que le rapport Pepin-Robarts et le débat qui l'entoure nous servent d'exemples! Les gouvernements, aussi bien le fédéral que les provinciaux, consacrent leurs énergies pour trouver la solution aux aspirations et aux conflits des deux "peuples fondateurs." Nos concitoyens regardent trop souvent encore la population ethnique comme une matière première au renforcement de l'une ou de l'autre des "deux races de vieille souche." Dans ces conditions, un porte-parole prestigieux et capable devient impératif.

Le droit des communautés ethniques à être représentées par un tel Conseil découle des principes démocratiques à la base de notre société. Une démocratie authentique ne se limite pas à la poursuite des intérêts du groupe majoritaire mais assure aussi les droits de sa minorité. Dans le domaine national au Québec la minorité est constituée par les groupes ethniques. Un Conseil ethnique est nécessaire pour synthétiser les préoccupations des communautés ethniques et les présenter au gouvernement et à la société québécoise.

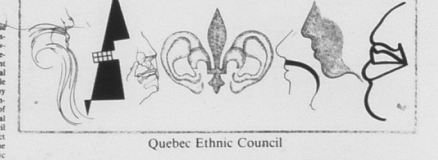
Le Conseil des Ethnies du Québec doit revêtir un caractere officiel. Il devrait être élu par les représentants des communautés ethniques. Comme le Conseil du statut de la femme il doit être accrédité auprès du gouvernement et non dépendre d'un ministère quelconque. L'actuel Conseil Consultatif Culturel des Ethnies pourrait servir de point de départ dans l'élaboration de véritable Conseil des Ethnies mais il faudrait qu'il subisse des transformations importantes dans ses structures ainsi que dans son programme, pour se rapprocher des principes évoqués ci-dessus.

The formation of an Ethnic Council of Quebec as a spokesman for the interests of this province's ethnic population has become imperative in the present stage of the national and political evolution of Quebec. This role has not been played effectively by any of the three existing organisms—the Advisory Council of Immigration, the Ethnic Cultural Advisory Council, or the Council of Ethnic Ministries—which act as intermediaries between the government and the ethnic groups. Neither of them can be said to be truly representative of the ethnic minorities, nor do they enjoy the recognition and the confidence of the government.

The need for a Quebec Ethnic Council is strong. In the actual debate on Quebec's future, when the important issue of Canada's very existence is at stake and while the question of Quebec's nationhood is being decided, such seemingly secondary problems as the rights of the ethnic minorities can easily slip out of view. One has only to look through the pages of the Pepin-Robarts Report and follow the debate in the press to verify this statement. Federal and provincial governments focus all their attention on the demands of Anglo-Celtic and Francophone communities. Our fellow citizens too often look at the ethnic population as so much raw material to be used to strengthen one or the other of the two "founding races." Under these circumstances an authoritative spokesman for, and a capable defender of the interests of the ethnic minorities in Quebec becomes indispensable.

The right of ethnic communities to have such a representation can be derived from the democratic principles on which our society is built. True democracy cannot limit itself to promoting the interests of the majority; it must also safeguard the rights of the minority. In the realm of national inter-ethnic relations in Quebec such a minority is composed by our ethnic groups. In order to guarantee the respect of the collective rights of ethnic minorities we need a representative body which would constantly explain to the Quebec government and to Quebec society the quest of these communities.

The Ethnic Council of Quebec should have a official status and character. It should be elected by representatives of ethnic groups. Similarly to the Council on the Status of Women, the Ethnic Council must be recognized as a spokesman before the government and not be tied to any one ministry. The present ethnic Cultural Consultative Council could be used as a starting point but it would have to undergo structural and programmatical changes in accordance with the principles mentioned above.

Quebec Ethnic Council

стають етнічне населення, як сирий матеріал для підсилення одної чи другої домінуючої спільноти. В цих обставинах авторитетний речник і серйозний оборонець культурних і мовних інтересів етнічних менших є необхідний.

Право на Етнічну Раду випливає з демократичних принципів, на яких побудоване наше суспільство. Правдива демократія немож-же обмежуватися до пік-лування про потреби більшости, вона мусить також забезпечити права меншости. В національній площині таку меншість в Квебеку творять етнічні групи. Щоб забезпечити колективні права етнічних громад, потрібне репрезентативне тіло, яке могло б постійно з'ясовувати квебецькому урядові і квебецькому суспільству прагнення етнічних груп.

Етнічна Рада Квебеку повинна мати офіційний характер. Вона повинна бути вибрана представниками всіх етнічних груп. Подібно, як Рада Статуту Жінок, Етнічна Рада повинна бути визнана, як представник при уряді, і не підлягати жадному міністерству. Першим кроком до реалізації цієї думки могла б служити теперішня Етнічна Культурна Консультативна Рада, але вона мусіла б себе переорганізувати і накреслити програму згідно з вищезгаданими принципами.

LYSTY

Мак в маківникові, та ще й в друкованому слові!

«Гість в дім, Бог в дім» - кажуть наші прислів'я, і ось як не один, а багато! Д-р М. Антонович, В. Левицький, Л. Гаврилюк, Галя Ковч, о. Кутлак, о. д-р І. Мончак, О. Павлів, М. Давидович, О. Судчак, Г. Шафранська, Н. Стрілецька, К. Турянська, А. Кордуба і т.д. Господи! Не знати, де їх посадити та як їх вітати. Тішимося гістьми, а вони ще й у дарунку *ОКО* принесли.

Але Ваше *ОКО* не для бабиного ока. Люблю мак у куті, в маківниках, а не в друкованім слові. Як гості залишили нашу хату, при помочі побільшаючого скла прочитала *ОКО* від дошки до дошки.

Я теж щиро гратулюю Громаді та думаю так, як Л. Гаврилюк, що *ОКО* буде нашу спільноту єднати. Куток для молодого пера (знаменита ідея!), для літератури, мистецтва, слово від «Читацького Гуртка», професіоналістів. А вже кутох гумору - це таке конечне, як ковток свіжої води у нашу понуру добу. Куточок про «гобі» (не знаю, як це по-нашому буде!), малярство, кераміка, вишивка, тканство, писанка - це дуже цікаві ділянки, якими цікавимся і наша молодь.

Ще єдино скажу про дат-

Mayor Proud...

Received a copy of your Ukrainian newspaper and was very proud to be a part of the "first edition." I wish you great success in your endeavour and I feel that your newspaper will be a great success. It is sorely needed in our Ukrainian community!

Let us hope that you will encourage, as much as possible, all Ukrainian people—no matter what their affiliation may be—to join together.

Stephen Otnyk

OKO: добра думка

Вам, добра думка прийшла, щоб таку газету видавати. Газета *ОКО* буде цікавити нашу молодь, і чужинці будуть мати нагоду довідатись про нашу справу.

Я передплачую більших 30 років *Канадійський фармер* і

П.С. Як підбираєте знімки для *ОКА*, то треба таку знімку дати, щоб, наприклад, панна Ольга Бобинок виглядала, як дівчина, а не, як Олег Бобинок з руками в кишенях.

Бабуни Софія

«Редакційна»

Теперішній етап розвитку національно-політичного питання Квебеку видвигає потребу створення Етнічної Ради, як речника колективних інтересів етнічного населення цієї провінції. Під цю пору етнічні групи не зумили створити поважну федерацію, з якою уряд мусів би числитися. Існують організації - Консультативна Рада при Міністерстві Імміграції, Етнічна Культурна Консультативна Рада й Рада Етнічних Меншин, які трактують етнічні групи радше як сирий матеріял для підсилення тої чи другої домінуючої спільноти. Ці організації не можуть бути речниками етнічних груп, бо не користають з довір'я цих груп. Ні уряд не вважає їх репрезентативними.

Потреба Етнічної Ради Квебеку ясна. В часі гострої полеміки про майбутнє Квебеку, коли рішається доля канадської федерації та франко-мовної квебецької нації, дуже легко випустити з уваги етнічні групи. Прикладом може послужити звіт Комісії Канадської Єдности. Федеральні і провінційні уряди зосереджують усі зусилля на задоволення прагнень англомовного і франкомовного населення. Наші співгромадяни часто

Our new Address: OKO
Ukrainian Community Newspaper
3370 St. Zotique St. E.
Montreal, Quebec
H2K 1C8 728-8931

Notre nouvelle adresse:

OKO, journal mensuel de la communauté ukrainienne de Montréal, est publié par Hromada, société à responsabilité limitée. Rédacteur: Roman Serbyn. Administrateur: Bohdan Fuma. Publicité: Wasyl Bajgora. ABONNEMENT: $6.00 par année.

OKO reserves the right to edit or reject all submissions. Unsolicited material is not returned. All signed articles are the responsibility of the author. The editors are not responsible for the contents of the advertisements.

Layout: ANDRIJ SERBYN

Coming Events

by Hannya Kowcz

04. СУМ, річні загальні збори.Дім Української Молоді, 10:00.

04. ПЛАСТ, Кутя, цер. зала Успення Божої Матері, по другій Службі Божій.

10. КУК, традиційний Бенкет - Баль, готель Шератон Монт Роял, в залі Шамплейн Рум, 6:30.

11. СФУЖО, стріча громадянства з д-р Марусею Бек, цер. зала св. Софії, 3:00.

11. ПАРАФІЯ УСПЕННЯ БОЖОЇ МАТЕРІ, Звичайні Річні Загальні Збори, в церковній залі, 3:00.

18. ІНСТИТУТ СВ. ЙОСИФА, Звичайні Річні Загальні Збори, цер. зала Успення Божої Матері, 3:00.

23. ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРОФЕСІОНАЛІСТІВ, доповідь Віктора Боровського.

24. СПОРТОВЕ ТОВАРИСТВО «УКРАЇНА», Велика Карнавалова Забава, Дім Молоді, 8:30.

РАДІО СФМБ, «Український час», що суботи від 1:00 -2:00 год. п.п.

01. СУМ, Rencontre avec **Marcel Leger**, ministre d'environment, Centre de la Jeunesse Ukrainienne, 20h00.

02. CUPBA, An evening with **Yuri Shymko**, St. Sophie Parish Hall, 8:00 pm.

02. All Ukrainian production of **Elvis in Concerto**, Ukrainian Youth Center, 7:30 pm.

10. Ukrainian Parents Association of LaSalle, **Annual** St. **Valentine's Dance**, Laurendeau Dunton Hall, 1555 Rancourt Ave., LaSalle, 8:30 pm.

17. **SUMK, Disco Nite,** St. Sophie's Parish Hall, 8:00 pm.

26. Eclipse of the sun.

Peter Krushelnyski

Photographics

392 Ste-Madeleine

Tel.: 933-7032

Батьківщину, і висилаю чек на $6 на Ваше *ОКО*.

€ Візниця

Марта Лещьків

ПІДТРИМКА *ОКА* НАШ ОБОВЯЗОК

Помисл геніяльний! Ми давно вже повинні були мати свій локальний журнал. Щасти Вам Боже, а ми будемо Вам помагати і дописами до Вашого журналу і матеріяльно.

Я думаю, що Ви повинні вимагати від нашої спільноти не ласки, але обов'язку наш журнальчик підпирати. Перше число прекрасне, маємо там всього потроли, а дальше побачимо.

Павло Таращук

Monsieur: Il y a grand lieu de vous féliciter de la réussite du premier numéro du périodique **OKO**. Il faut espérer que la communauté ukrainienne de Montréal répondra massivement en vous donnant l'appui que vous méritez.

Le format trilingue et surtout le contenu français sont particulièrement intéressants. Dans le passé, les Ukrainiens à Montréal ont vécu pour la plupart en marge de la vie française et ont choisi de s'intégrer avec la minorité du Québec. Par contre, ils ont des raisons de s'identifier plutôt avec les francophones du pays. Premièrement, le Québec ressemble drôlement à l'Ukraine où la minorité prime la majorité dont la langue et la culture sont menacées de disparition. De plus, le monde slave a toujours eu une forte affinité pour la culture francophone. En étudiant la langue ukrainienne, nous nous rendons vite compte que les académiciens ukrainiens étaient tellement baignés dans la culture française qu'ils se sont tournés automatiquement vers elle pour emprunter tels quels les mots français pour exprimer des réalités qui n'étaient pas couvertes par les mots ukrainiens. Il suffit de penser aux mots ukrainiens tels que abat-jour, équipage, et trottoir. Du côté français, les francophones du Québec ont toujours eu un attachement vif aux manifestations culturelles slaves. Le fait qu'ils n'ont pas su distinguer entre le phénomène russe et ukrainien est dû, à mon avis, au manque de relations publiques de la part des Ukrainiens au Québec.

Malgré cette affinité mutuelle et historique, les Ukrainiens du Québec ont boudé en grande majorité les francophones du Québec. Cette situation s'expliquerait facilement dans l'Ouest où le groupe francophone n'est qu'un autre groupe ethnique, peut-être même moins nombreux que les Ukrainiens. Par contre, la réalité au Québec est tout différente. Les francophones font partie de la majorité à même titre que les anglophones de la Saskatchewan. Pourtant, les Ukrainiens en Saskatchewan n'ont aucune réticence à s'assimiler avec la majorité de cette province.

Les Ukrainiens ont tout à gagner à se diriger vers le groupe francophone du Québec. Premièrement, il y a la question d'affinité du coeur dont je viens de parler. Deuxièmement, suivant les dispositions de la Loi 101, les Ukrainiens pourraient jouir de privilèges qui échappent aux anglophones. Tandis que les magasins et associations anglophones sont obligés de communiquer avec le monde extérieur en français, les institutions ukrainiennes peuvent utiliser leur propre langue. De plus, cette Loi donne la possibilité aux Ukrainiens de fonder leur propre école ukrainienne, comme ont déjà les Arméniens, les Grecs, et les Juifs.

Il y a une raison bien plus sérieuse par laquelle Ukrainiens ont raison de s'identifier au groupe francophone. C'est une question de survie. Aujourd'hui, quand deux personnes d'origine ukrainienne se recontrent, les chances sont bonnes qu'elles s'expriment plutôt en anglais, la langue qu'elles connaissent mieux, même si les deux ont une connaissance de l'ukrainien. A mon avis, cette tendance à parler anglais est un premier pas vers l'assimilation et la perte de sa culture. Par contre, imaginons une situation à l'avenir où un Québécois et un Torontois, tous les deux d'origine ukrainienne, se rencontrent. Si le Québécois parle habituellement le français et le Torontois l'anglais, est-ce que ce serait en dehors de la possibilité que les deux se parlerment en ukrainien? Sans être anglophobe, les Ukrainiens ont raison de s'identifier avec le monde francophone même si c'est seulement pour minimiser la pression assimilatrice de la mer anglophone qui les entoure en Amérique.

Puisque nous vivons dans un continent anglophone, chaque Ukrainien qui opte pour la communauté francophone ne court presque aucun risque de ne pas apprendre l'anglais. Par contre, il a la chance extraordinaire de bénéficier des bienfaits de trois cultures, anglaise, française, et, surtout, la sienne.

Veuillez agréer, monsieur, l'expression de mes sentiments les plus distingués.

Lawrence Lozowy

РЕЦЕНЗІЯ В *ГОМОНІ* БІЛЬШ ПРОФЕСІЙНА

Дозвольте погратулова ти Вам за перше число газети *ОКО*-і рівночасно звернути Вашу увагу на такий недолік в цьому числі

V. Vaher

Bataille de compétances

Québec veut contrôler son immigration

par Laurier Bonhomme

Le Gouvernement du Québec entend désormais contrôler l'entrée d'immigrants sur son territoire. En effet, suite à l'entente entre le Gouvernement du Canada et le Gouvernement du Québec portant sur la collaboration en matière d'immigration et sur la sélection des ressortissants étrangers qui souhaitent s'établir au Québec à titre permanent ou temporaire, la Gazette Officielle du Québec, (27 décembre 1978, No 61) publiait les modifications à la Loi du Ministère de l'Immigration et le "**Règlement** concernant la sélection des ressortissants étrangers."

Rappelons brèvement que l'entente intervenue entre les deux gouvernements et couvrant toutes les questions en rapport avec le flux migratoire, donne au Québec un certain droit de regard concernant les ressortissants étrangers qui s'établissent sur son territoire de façon permanente ou temporaire. Cette entente respecte toutefois les responsabilités fédérales en matière d'admission des réfugiés sur le territoire canadien.

Cet accord traduit toute l'importance que revêt pour le Québec la sélection de ceux qui veulent s'établir ici, l'importance de la réunification des familles ainsi que le désir d'assumer sa part de responsabilités en matière d'accueil des réfugiés et des personnes en situation de détresse.

Le Règlement en vigeur depuis le 13 décembre 78 permet donc au Ministère de l'Immigration du Québec d'émettre des "Certificats de Sélection" pour les futurs immigrants et des "Certificats d'acceptation" pour les étudiants, les travailleurs temporaires et ceux qui doivent séjourner temporairement au Québec pour y recevoir un traitement médical.

Les conditions et les critères que le Gouvernement québecois a fixés dans ce règlement rappellent étrangement certaines dispositions que le Gouvernement fédéral a inclues dans son propre projet de loi, tant dénoncé à travers le Canada, mises à part quelques dispositions particulières dont 1) les critères d'adaptabilité qui évaluent les facilités d'adaptation d'un requérant au Québec, sa motivation et sa connaissance du Québec, 2) les critères linguistiques du candidat où les points accordés ont été modifiés selon la connaissance du français (maximum 10) et la connaissance de l'anglais (maximum 2), 3) le facteur "*Points Bonis*" qui accorde une certaine importance au conjoint et/ou au nombre d'enfants qui accompagnent les requérants (maximum 4).

Considérant que toutes ces modifications à la Loi de l'Immigration du Québec sont quand même infiniment importantes dans la prise en charge, par le Québec, d'un secteur d'activités qui lui échappait depuis trop longtemps pour contrôler le nombre d'immigrants qui ont choisi le Québec comme terre d'adoption et de leurs qualités personnelles, il n'en demeure pas moins que c'est encore bien mince comme pouvoir et que les pouvoirs les plus importants sont encore à Ottawa quant à l'émission des visas, la reconnaissance et l'acceptation d'un refugié, la securité nationale (sic) et combien d'autres champs de décision.

A quand une authentique Charte québecoise de l'Immigration?

La volonté du Gouvernement québecois de contrôler les éléments qui déterminent l'avenir de la communauté francophone qu'il est chargé d'administrer se confirme dans ces politiques de petits pas, mais, à mon avis, ce n'est pas suffisant! Toutes les provinces devraient se doter de lois qui leur permettent d'exercer les pouvoirs en matière d'immigration et, ainsi, contrôler leur propre flux migratoire pour répondre à leurs vrais besoins.

Продовження зі стор 3

В допису про «Концерт Жайворонків в П'ятої Год», між іншими написано: «За винятком солістки Олі Гайворон, «Жайворонки» здебільша співали мовчки і без жодної емоційної енергії. Брак уяви в хореографії Олега Гензи іта». Якщо цей допис має бути оцінкою одного із присутніх на тому концерті, а кожна людина має право на свою оцінку, цей допис повинен був бути опублікований в рубриці «Оцінії Читачів» або «Листи до Редакції», а якщо такої рубрики не було, то треба було тяжу рубрику створити, але не як професійну критику. Редакції напевно відомо, що допис писав молодий подаючий і без жодного музичного і хореографічного знання і практики і., яка не може притягнути на критика.

Допис про цей самий концерт в часописі *Гамін України* з дня 17-го січня, написаний членом В. Гаврилюком потвердить слушність моєї заваги.

При цій нагоді пересилаю чек в сумі $6.00 на річну передплату

С. Пастернак

Дещо про «акробатику» в гопаку

Є латинська приповідка. «Де густібус нон ест дісптандум», тобто, «Про смаки не сперечаються». Тому я не думаю тут вже тяжувати допис п.і. «Концерт «Жайворонків» в П'ятої Год» (*ОКО*, січень 1979). Його автор подивився з чотирьох сторін своїми особистими вражіннями і висловив свої думки, а підписатися своїм іменем, а не сховався під якимсь крипгонімом чи псевдонімом, як це робить з таких випадків деякі допису вачі. Його допис зовсім не стоїть на перешкоді тому, щоб хтось із знавців хорового і танцювального мистецтва написав фахову рецензію на виступ «Жайворонків» з Верхоманщини у Мондеалі.

Я хочу тільки застосувати кілька слів у зв'язку із зауваженим автора допису, мовляв, виступ «Верховинців» через «брак уяви в хореографії» був «нудний», хоч танцюристи в гопаку «виявили чимало» й робатичну здібність». Саме це його зауваження про «акробатичну здібність» спонукало мене заїнтересувати, на на питання «акробатики» в українських народних танцях дивляться фахівці. Це питання мене зацікавило тим більше, що це не перший раз, що наші глядачі й критики добачають у виступах наших танцювальних груп «акробатику» в «цирк». Нема сумніву, що вже саме окреслення «акробатика» є негативною оцінкою такого виступу.

Коли мова про гопака, що його часто виконують на наших сценах, то, щоб належно оцінити такий виступ, перш за все треба самому добре знати, що це за танець і що в ньому допустиме, а що ні.

Ось що, між іншим, пише про нього знавець українських народних танців Андрій Гуменюк у своїй праці «Народне хореографічне мистецтво України» (Київ, 1963): «*Гопак*. Назва танцю походить від слова гопати (плигати, скакати). Танець в основному дерпвізаційний. В народі його танцюють так, щоб виконавці один одному не заважали. В танці використовуються широкі стрибки, присядки і всілякі примхливі кружляння. Ці та інші характерні рухи танцюристи намагаються виконати блискуче, вкладаючи в них всі свої здібності й уміння. В результаті цього чимало розчленяється своєрідне змагання. Гопак...вимик у козацькому побуті й спочатку виконувався лише чоловіками. Тепер його танцюють жінки і чоловіки разом. Гопак завжди відзначався гегерним забарвленням».

В іншому місці своєї книжки А. Гуменюк згадує, що гопак постав на Запорізькій Січі. Пояснюючися на «Історію запорізьких козаків» Д. Яворницького, він цитує з неї таке: «...танцюють, бувало, так що проти них ніхто на 'всім світі не танцює: весь день буде музика грать, весь день будуть і танцювати та ще й приказують: «Грай-грай! От закину заду ноги аж на спину, щоб увіт зашумував, який козак вдався».

«Закидаючи «ноги аж за спину», каже А. Гуменюк «козаки виконували високі стрибки, виявляючи своєю кмітливість, спритність і вправність, винесену ними з бойових походів і війн. Це, на перший погляд, незначна деталь дещо проливає світло на характерні особливості танцю, які побутували серед Війська Запорізького».

Інша річ, що цей автор, відзначаючи «значні недоліки...в практичній роботі балетмайстрів і композиторів», зауважує, що «часто танці перевантажують дивними, майже акробатичними трюками».

Виходить, що «широкі стрибки, присядки і всілякі примхливі кружляння» в гопаку - нормальне явище й що без них гопак не був би гопаком. Погано є тільки тоді, коли у виконанні цього танцю забагато «дивних» і «акробатичних трюків».

А. Гладилович

Ще одна сугестія...

До цілого ряду добрих позитивних сугестій, висловлених у листах помішених у першім числі цього гарного часопису, дозволяю собі додати ще одну пропозицію - побажання, що саме очікується від загального місцевого часопису, якими є *ОКО*. Це те, що одиноким часопис дано місцевости повинен залишити закращування чи наблюдавання українських політичних подій політично определеним часописам. Читач уже знає, що залежно від напрямку таких часописів дані події будуть описані в них суперлятивами: позитивними або негативними. Від одиноких часопису призначеного для всіх читачів Монреаля очікується строго об'єктивного реферування подій.

Натомість годі назвати об'єктивним опис 3-го СКВУ у переданій перспективі числа цього часопису, зокрема твердження, що Конгрес був добре підготований, проходив в дуже дружній атмосфері, що ми навчилися знаходити вихід із скрутних ситуацій, і про більшу єдність чи з компромісах.

Як погодити ці твердження з фактом, що після другого вступного слова попереднього голови СКВУ перестали працювати на залі гучномовці, так що не було чути ні слова. Про що говорив виступаючий говорить? Не зважаючи на голосне домагання публіки, гучномовці також довгий час не могли чи не хотіли зарадити. Або факт, що привіт від Української Православної Церкви прислав шосьх чи не три чверті години, а промовець відмахувався, щоб йому не перешкоджати, так що не стало вже зовсім часу того дня на привіт від Української Католицької Церкви. До речі, цей довгий «привіт» виповнили такі зовсім непричетні речі, як дискусія з більшевицьких брошурою чи фінансові труднощі СКВУ. У цім відношенні Третій СКВУ зовсім не був взірцем успішним, ніж попередній.

Та найменш похвальним для українського загалу був вибір нового проводу. СКВУ не радше репрезентація української спільноти, а не її керівний орган. Кожну репрезентацію народу повинен очолювати авторитет не заангажований у політичну партійну працю.

По довголітній партійній тяганині, включно з прикрощами попередього Конгресу, ми врешті дійшли до того, що навіть одну каденцію головства поділили між дві особи, які всецило заангажовані в дві українські національні партії. Чи справді партійщина це найвищий існуючий вищит української репрезентації? Пост партійне не знайшлося жодної авторитетної української особи гідної довір'я.

Ще зважити, що поза доменом, хай і численним, національних партійні існують ще інші українські угруповання, яких також повинен репрезентувати голова СКВУ. Виходить, що домінує вузько-партійний підхід навіть до загально українських справ. Ще раз вказали ми на ціи прикрі та шлкодить неспроможність створити, в разі потреби, коаліційний український уряд. До коаліційного домовлення та взагалі до толерантности взглядів інших українців ще не дорослі наші «батьки народу». Дальше повторюють трагічні помилки своїх батьків і дідів з-перед 30 чи 60 років, а народові подають до читання «великих слів велику силу і більш нічого».

о. д-р Ігор Мончак

Проф. Ф. Сисин Відзначений...

Продовження зі стор. 1

Раніше, на маштах ратушів Монреалю, Сен-Леонарда та Гринфілд Парку цеременільно вивішено синьо-жовтий прапор на основу українського національного дня.

В неділю 21-го січня 1979р. в Домі Української Молоді, відбулася святочна академія для відзначення цих річниць. В ній взяли участь - чоловічий хор «Україна» під проводом композитора Івана Козмика, бандурист Роман Бошорків з Торонта, сестри-співачки Галя й Донна Вавеpчак, піаністка Марусся Дольницька та декламатор Євген Костюк. Свято відкрив голова місцевого відділу КУК Ярослав Кульба. Реферат виголосив мгр. Орест Павлів. А 20-го січня в церковній залі Успіння Божої Матері, відбувся Бал Незалежности, зорганізований *ОКО*м. Пригравала оркестра «Самоцвіт».

Pépin-Robarts sure les ethnics

Dans ses recommandations particulières, la Commission Pépin-Robarts n'a attribué qu'un seul paragraphe (sur 75) aux besoins culturels des communautés ethniques, que voici:

19 i — Il appartiendrait aux provinces, au premier chef, de prendre la responsabilité du développement du multiculturalisme au Canada, ce qui pourrait notamment comporter le financement des organisations ethno-culturelles.

ii — Les grandes organisations ethno-culturelles au Canada devraient chercher à refléter plus étroitement leur action à celle des gouvernements provinciaux de manière à mieux exprimer le multiculturalisme par des initiatives provinciales.

iii — Les secteurs public et privé devraient s'efforcer de mieux refléter, dans leurs institutions, la diversité culturelle du Canada.

ОРХЕСТРА
КАЧТАНА
Michael: (514) 722-0630
Bohdan (514) 255-6856
6560 46th Ave., Rosemont, Montreal H1P 2P1

Myroslaw Rachi
NOTAIRE - NOTARY
TEL. 376-9600
3244 BEAUBIEN EST MONTRÉAL, QUÉ.

TELEPHONE 767-4652
ZIRKA
UKRAINIAN ARTS & CERAMICS
Tradition and quality at a reasonable price
JOHN SHEREMETA
4832 VERDUN AVENUE
VERDUN, QUEBEC H4G 1N1
AT THE "VERDUN" METRO STATION

Водосвящення в церкві св. Михаїла

Facing a new decade

by Borys Budny

Well, I have managed to get through another year and through the celebration of the coming of a new year. I sigh heavily in the aftermath, but not, as you might believe, from over-indulgence during the festivities. On the contrary! The stomach is unburdened but the mind is heavy with thought. It is full of memories of years that have stealthily slipped by me; of friends I have known and loved and adversaries I have learned to keep at arm's length.

But here I am, stepping into 1979 with feelings of disquietude, disillusionment and trepidation. I did survive another decade, for better or for worse, with mixed feelings and emotions, with goals achieved and dreams unattained. And as the 1970's went by, not only was I subject to an ever-encroaching advancement of age, but also to perhaps a more costly spiritual and emotional dispossession which touched with such a severity my feelings and my thoughts. That I have undergone a change is irrefutable. I'm struggling with my attitudes, scrutinizing them with ruthless abandon. I'm still grappling with infinite questions to which I am incapable of finding answers. In the early '70's I was a Ukrainian activist attempting to come to grips with my obsessive Ukrainianism, my heritage, my political convictions, my social interactions within the Ukrainian community. The more I posed those painful questions, the less satisfaction I received from the rather feeble and clichéspiked answers. And gradually, without first realizing it, I ceased being the doer, the participant, and became the cynical sideline observer. My heart still goes out to the issues preoccupying our community, but as an individual I began to contribute less and less to their resolution.

I used to write plays and articles exhorting the evils of mixed marriages, but how realistic was this approach? Is the trend towards mixed marriages irreversible? Was I fighting a losing battle against a foe that callously disregards and makes impotent any notion of survival of a nation, a culture, a language? Love refuses to set for itself any boundaries, whether they be cultural, social or political. How can we successfully combat an emotion that is considered one of the most if not the most powerful motivating force within each one of us?

And so we are going to keep witnessing mixed marriages in Canada, the U.S. and everywhere else Ukrainians live, including Ukraine. So what's in store for us in the 1980's?

Well, for one thing no great breakthrough is going to occur for the next ten years despite our wishful thinking. The Ukrainian community will stumble along in its usual manner, dealing with those issues that should have been buried a long time ago. Other issues will present themselves, consuming ever increasingly the

See "Decade" page 11

MANUFACTURER'S AGENT
SEEKS
A BILINGUAL SECRETARY

— Stable working
— Full time employment
— Good working conditions
— Typing required

Write to: *S.H.K. P.O. Box 125 Station St-Michel Montreal, Quebec H2A 3L9*

Irene Photo Studio

I. Wachnianyn

2677 Rouen St.,
Iberville, Que.

Tel.: 524-5040

о. д-р Ігор Мончак

ЙОРДАН

Празник Богоявлення своїм догматичним значенням займає особливо визначне місце в літургії Східних Церков, які глибше входили у його історичні основи християнства як Латинська Церква. Серед західних християн найпопулярнішим празником стало Різдво - народження Христа, празник поєднання Божої і людської природи в одній особі Христа. Однак передумовою цієї догми про Богочоловіцтво Другої Божої Особи є правда віри про існування Трьох Осіб одної Божої природи.

Обявлення внутрішньої суті Тріединого Бога, це Бого-явлення (Teo-фанія), є чимсь основним для християнства. То ж святковано цей празник дуже торжественно в Східних Церквах від самих початків, торжественніше як Різдво, яке прийшло до нас згодом з латинського світа. До речі, Вірменська не-католицька Церква дотепер не прийняла свята Різдва, а відзначує рівночасно дня 6 (19) січня обі основні християнські догми. Вопрошення Христа Йоаном і Богоявлення Пресвятої Трійці.

Натомість латинська літургіка не зглибила суті сьідьоторжника. Бо обявлення пятиру дня 6 січня перше публичне явлення Христа людству, що його репрезентували у Вифлеємі три мудреці. Так то в цей день 6 січня Латинська Церква має зовсім інше свято - Явлення (Епіфанії), а не ми взяли свята Бого-явлення (Теофанії). Правду віри про Пресвяту Трійцю вшанівують латинники натомість у тиждень по Зелянюю Святого Духа, себто в першу неділю по Зелених Святах.

Правда, що й для широкого загалу сьідінь християн було дуже тяжко сприйняти глибоку суть свята Богоявлення і тому спрощувано його поняття. Перше явлення Пресвятої Трійці сталось при нагоді хрищення Ісуса (Другої Особи) в ріці Йордані, коли голос Отця (Першої Особи) засвідчив Його Боже Сьінівство, а Святий Дух (Третя Особа) явився у виді голуба. То ж наші уважали це святкування події хрищення Ісуса в Йордані і назвав це Йорданським святом.

Також літургічний звичай святити воду в день Богоявлення сприймають люди звичайно дуже поверхово, особливо якщо треба святить воду в якімсь обмеженім обірнику. Воно уподібнюється до свячення якогось обмеженого предмету, щось так як благословлення поживи чи ікони. Насправді обряд Йорданського свячення води має перевдитися з живою -пливучою водою в ріці і тоді він набирає глибшого значення.

Так як пливуча вода несе життя всій землі, якою пливе, так Тридинний Бог дає життя всьому людству, якому об'явився. Для цієї життєдайної цілі єднається духовна молитва Йорданського свячення і матеріяльною водою, нагадуючи як для спасіння людства посилався в Христі Божество Другої Особи з людською природою.

З цим глибоким містичним розумінням одуховленну свячену воду пошироються всюди, нею окропляється все довкілля Священик, починаючи від церкви, окроплює зараз у найближчих кількох днях по черзі хату за хатою все село чи місто. Як розходяться хвилі від одного киненого каменя і вариюються усе плесо, так благодать об'явленої одної Пресвятої Трійці й Вопловеного Бога Сина має вирити все людське селище. У такому розумінні повстала ще третя назва цього свята, а саме - Просвящення, себто просвячення людей правдою Богоявлення.

Теперішні наші відносини не дозволяють переводити літургічні звичаї з усім належним виявом їх глибокої містики. Це утруднює саме розуміння основности цих догм: про Пресвяту Трійцю і про Богочоловіцтво Христа, в яких міститься все християнське вчення. Ці дві підставові правди різко відмежовують християнство від усякої іншої монотеістичної чи якобудь релігії, як від юдаїзму, магометанства, буддизму чи гуманізму. На цих двох правдах віри основується не лиш уся християнська віра, але також уся християнська мораль всеохоплюючої любови і вся християнська двотисячна культура. Незрозуміння цього породжує такі баламутні вислови, як тепер модні: юдео-християнська мораль чи культура, або юдео-християнський екуменізм. Вони виявляють сучасний елементарний брак зрозуміння основ і підставства і юдаїзму чи якоїсь іншої релігії.

То ж хай гарні наші сьідьоторжні християнські літургічні йорданські звичаї знов просвітять нас зрозумінням глибокої правди Богоявлення.

OFF. 725-9535
RES. 321-2471

P. WOLCZAK

Huile CORTINA Oil Co. Inc.

4453 BEAUBIEN EST, MONTREAL, QUEBEC H1T 1T3

УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА КРЕДИТОВА СПІЛКА

Централя

Від 1944 року працює з громадою і для громади. Полагоджує всі фінансові справи і бесперечно в усьому дає найкращі користі членам, зокрема на вкладах і позичках

ЦЕНТРАЛЯ УРЯДУЄ:

понеділок до четверга включно 12 пол. до 7:30 вечір,
п'ятницю 12 пол. до 8:00 вечір,
в суботу від 11 до 2-ої п.п.

Відділ на Розмонті:

кожного понеділка і п'ятниці від год. 6-ої до 8-ої вечір.

Відділ при Т-ві «Просвіта»

Кожного понеділка від год. 7-ої до 9-ої вечір.

Орест Па

УКРАЇНСЬКА «

Звичаї і обряди українських свят, як і більшість українських народніх звичаїв, у своїй основі дуже тісно пов'язані з традиційною хліборобською культурою України. Під впливом деяких більшої урбанізації українського життя, багато типових хліборобських звичаїв і традицій українського народу поступово пристосовуючись тих звичаїв до дещо інших, як по селах обставин життя в місті.

Саме, з такою долею модифікації, чи краще сказати й «адоптації» зустрінуться українські звичаї «ходити з Меланкою».

В обставинах сільського життя, «ходити з Меланкою» означало колядувати, чи щедрувати в день святої Меланії, тобто в навечерія свята Василя Великого. Тому постаті «Меланки» і «Василя» часто парували.

В Україні, в різних її районах, відоме два види «Меланки»: парубоча і дівоча, в залежності, хто ходить з «Меланкою» хлопці, чи дівчата.

У парубочій «Меланці», значно популярнішій, як дівоча, за Меланка перебирали звичайно дотепного парубка-весельчака, що вмів, як казали, «штуки витинати» - тобто, вмів жартувати і насліджувати дівчат, особливо їхні гримаси.

Кожна «Меланка» мала свій почет. Це були парубки перебрані за циганка і циганку, за жида, за ведмедя, за козу, за чорта, за старого діда і гарапинком тощо. Найвищого парубка переодягали за журавля, інших за орача з чепігами від плуга, за «сіяча із сівцево через плеч, чи врешті за кочака із шаблюкою тощо.

Ватага таких «Меланки» обходила село від хати до хати, жартуючи і співаючи жартівливих пісень про Василя і Меланку. При тому ведмідь танцював, коза виграваля на писклявій скрипці, журавель грав на дуді, на сопілці, або вибивав у бубон, циганка ворожила з руки, чи з паленого ключа, циган пропонував замінити його коня або ведмедя за кожушину, чи за чоботи, жид запрошував до своєї корчми на горілку, а запорожець нагадував усім, що саме під покликанні стоять на сторожі і придавні звичаїв і порядків українського народу і що кожний, хто обманом і підступом скоче топтати ці давні закони і правопорядок, той матиме до діла з гострою козацькою шаблюкою.

Кульмінаційним пунктом мандрівки «Меланки» по селі, було звичайно відвідини тієї хати, в якій зібралася група дівчат. «Меланчину» ватагу запрошували у хату щойно після того, як парубки випросили собі дозвіл у господаря і в дівчат відповідними піснями.

У хаті, дівчата звичайно насміхалися з парубка, що перебраний був за «Меланку», смілися із його засіяних вуєв рощо. «Меланка», не зважаючи на насміх, шукала будь-яких можливостей, щоб похвалитися своєм господарськім вмінням. «Вона» шукала вінка, щоб замість замість хату, розмести сміття по хаті, «вона» витирала брудними фартухом горщики, змітала, чи замуховала сяд із запічка, розгортала жар у печі, пересувала

PHOTOGRAPHS PRINTED IN OKO AND OTHERS TAKEN BY OUR PHOTOGRAP FROM THE ADMINISTRATION.

ON PEUT OBTENIR LES PHOTOGRAPHIES PUBLIÉES DANS OKO OU D'AUTRES GRAPHES EN S'ADRESSANT À L'ADMINISTRATION.

ПАРАФІЯ УСПЕННЯ БОЖОЇ
Успення Божої Матері, Розмит
ПЛАСТ, Малинка, заля міської ук
СУМ, Малинка, Дім Молоді
ПАРАФІЯ СВ. ПОКРОВИ, Ма
СПОРТОВЕ ТОВАРИСТВО «У
ПАРАФІЯ СВ. ВАСИЛІЯ ВЕЛИ
овий залі
ОКО, Баль незалежности, заля
С.У.М.К. ім. П. Полуботка. Мал

авлів

«МЕЛАНКА»

лася, стіл чи інші речі в хаті, одначе, не рукала ні іконі ні лямпадки. Тим часом, решта парубочої ватаги, щедрувала, висловлюючи недбалих, ледащих дівчат і кепських господинь. Ось одна така пісня із Придніпрянщини:

Наша Меланка - неробуха,
На ній сорочка парубоча.
Люди шлють на жнива,
А Меланка - на тина'
Люди шлють з серпами,
А Меланка - з ціпилками'
Люди нажали по сім кіп,
А Меланка один сніп'
Пішла Меланка на містечко,
Купила собі пасьомечко.
Пряла вона, пряла вона кур до кур,
Напряла чотирнадцять одно гур'
Дала вишьком мотання,
Кишьки взяли втікати'
Ще пили люди здоволя,
Кишьку з почиком ловити'
А хлопці не вловили,
Нашу Меланку поймали.

После закінчення одної-двох таких щедрівок та після витинання різних штук, парубки і дівчата звичайно мирилися, хлопці вислухали на стіл все те, що вони з шаховодували чи з шедерували і починалася стільна гостина-забава, часто до третіх півнів, тобто, до самого ранку.

Дівочка «Меланка» мала звичайно лождивший характер і була окутана чарою народньої поезії і дівочою ніжністю та ужалівством до дівочої долі й до невідомої будучини майбутньої жінки-матері.

За «Меланку» дівчата вибирали найкращу з-поміж себе, одягали її, як молоду до шлюбу, з вінком на голові, стрічками і багатим намистом. Старша з вищих дівчат переодягалася за «Василя», сповнюючи ролю молодого. «Василя» вдягали у шаравари, в чоботи, в жупан, надівали смушеву шапку, підперізували тканим поясом, а в деяких районах України давали такому молодому в руки «древо життя», один із давніх атрибутів і семиволів українського весільного обряду. Решта дівочої ватаги «Меланки» і «Василя» називала себе дружками. Така дівоча «Меланка» до середини XIX ст. находила, дівчата щедрували під вікнами.

Господарі домів обдаровували звичайно ватагу дівочої «Меланки» грішми, а в давнину давали срібні гроші. Це називалося: «давати Меланці дар на вінок». Цим даром дівчата дозбирали кожна зберігала свою частку «на вінок» на свої весілля.

Так в Україні від начала колись світа Меланці і Василя Великого.

В сучасну пору, в обставинах міського життя, більшість тих звичаїв відійшли в забуття. А саму «Меланку» перетворили в новорічну ялинку, в забаву з танцями. Лише деколи, як рятунок давнього нашого, коли нащадається хтось, що знає ці звичаї і має інцінтінку, тоді, під час «модернізованих» новорічних «Меланок» міського типу ставлять деякі сцени, організують виступи «веджак», «жида», «цигана», чи виводять «козу» тощо. Все це, на жаль, лише далекий відгомін того, чим колись в Україні був звичай «ходити з Меланкою», парубочою, чи дівочою.

MERS CAN BE OBTAINED
PRISES PAR NOS PHOTO

Знімки, помішені на сторінках *OKA*, та інші світлини, negatyvi, знімки фотографами, можна набути в адміністрації.

МАТЕРІ, Маланка, зала
правах Міста Монт Роял
анка, в церковній залі
КРАЇНА», Маланки
ЬКОГО, Меланка, в церк-
Успіння Божої Матері
анка, зала св. Софії

П. Крушельницький
М. Слободян
Ю. Луговий
Б. Тищенко

Орест Павлів

УКРАЇНСЬКА «МЕЛАНКА»

...Звичаї і обряди українських свят, як і більшість українських народних звичаїв, у своїй основі дуже тісно пов'язані з традиційною хліборобською культурою України. Під впливом дедалі більшої урбанізації українського життя, багато типових хліборобських звичаїв і традицій українського народу поступово пристосовувався перед міщанського населення, розуміється, з деякими модифікаціями і пристосовуванням тих звичаїв до дещо інших, як по селах обставин життя в місті.

Саме, з такою долею модифікацій, чи краще сказати б «адоптації» тус тримався український звичай «ходити з Меланкою».

В обставинах селянського життя, «ходити з Меланкою» означало колядувати, чи щедрувати в день святої Меланії, тобто в навечерія свята Василія Великого. Тому поставі «Меланки» і «Василя» часто парували.

В Україні, в різних її районах, відомі два види «Меланки» парубоча і дівоча, в залежності, хто ходить з «Меланкою», хлопці, чи дівчата.

У парубочій «Меланці», значно популярнішій, як дівоча, за Меланка перебирали звичайно дотепнього парубка-весільчака, що вмів, як кажуть, «штуки витинати», тобто, вмів жартувати і насолоджати дівчат, особливо їхню громаду.

Кожна «Меланка» мала свій почот. Це були парубки перебрані за циганка і циганку, за жида, за ведмедя, за козу, за чорта, за старого діда і гарапинюся тощо. Найбільшого парубка перевдягали за журавля, іншим чи орача з чепігами від плуга, за свиню через плечі, чи вретуті за козака із шаблюкою тощо.

Ватага такої «Меланки» обходила село від хати до хати, жартуючи і співаючи жартівливих пісень про Василя і Меланку. При тому ведмідь танцював, коза вигравала на писклявій скрипці, журавель грав на дуді, на сопілці, або вибивав з бубон, циганка ворожила з рук, чи з палевого клочча, циган пропонував замінити його коня або ведмедя за кожушину, чи за чобіти, жид запрошував до своєї корчми на горілку, а запорожець нагадував усім, що саме він поклинався стояти на сторожі традицій звичаїв і порядків українського народу і що кожний, хто обманом і підступом схоче топтати ці давні закони і правопорядок, той нехтує до діла і гостро козацькою шаблюкою.

Кульмінаційним пунктом мандрівки «Меланки» по сели, були звичайно відвідини тієї хати, в якій збиралася група дівчат. «Меланчину» ватагу запрошували у хату щойно після того, як парубки випросили собі дозвіл у господаря і в дівчат відповідними піснями.

У хаті, дівчата звичайно насміхалися з парубка, що перебраний був за «Меланку», смієлися і його засівних вусів грецю. «Меланка», не звважаючи на насміх, шукала будь-яких можливостей, щоб показатися своїм господарським вмінням. «Вона» шукала вінника, щоб замість замести хату, розмести сміття по хаті, «вона» витирала брудними фартухом горщики, ополоник, чи замучувала пил із ватічка, розгортала жар у печі, пересувала лави, стіл чи інші речі в хаті, одначе, не рухала ні іконо ні лямпадки. Тим часом, решта парубочої ватаги щедрувала, висміваючи недбалих, боязливих дівчат з копських господинь. Ось, одна така пісня із Придніпрянщини.

Наша Меланка - меробочка,
На ній сорочка парубоча.
Люди шиють на живих,
А Меланка - на пеньо!
Люди шиють з оправи,
А Меланка з удовиками!
Люди кажали по сім кіп,
А Меланка одне сяно!
Пішла Меланка на містечко,

Купила собі пасьменечко
Пряла вона, від кур до кур,
Напряла почепків один чуг
Дала кицькам мотати,
Кицьки взяли втікати:
Ко лиси люди - спокотять.
Кицьку з почепком зловлять!
А хлопці не вловили,
Нашу Меланку покидали.

После закінчення одної-двох таких щедрок та після витинання різних штук, парубки і дівчата звичайно мирилися, хлопці висипали на стіл все те, що вони "заколядували" чи "защедрували", починалася спільна гостина-забава, часто до третіх півнів, тобто, до самого ранку.

Дівоча «Меланка» мала звичайно доволі інший характер і була окутана чаром народньої поезії і дівочою ніжністю та увагою до дівочої долі й до невідомої будучини майбутньої жінки-матері.

За «Меланку» дівчата вибирали найкращу з-поміж себе, одягали її, як молоду до шлюбу, з вінком на голові, стрічками і багатим намистом. Старша з дівчат переодягалася за «Василя», сповиваючи ролю молодого «Василя» одягали у шаравари, в чоботи, в жупан, надівали смушеву шапку, підперезували тканим поясом, а в деяких районах України давали такому молодому в руки «древо життя», один із давніх атрибутів і символів українського весільного обряду. Решта дівочої ватаги «Меланки» і «Василя» називала себе дружками. Така дівоча «Меланка» до середини XIX ст не заходила, дівчата щедрували під вікнами.

Господарі дому обдаровували звичайно ватагу дівочої «Меланки» грошми, й в давнину давали срібні гроші. Це називалося «давати Меланці дар на вінок». Цим даром дівчата діставали з кожна зберігали свою частку «на вінок» на свої весілля.

Так в Україні від звичаїв колись свята Меланії і Василя Великого.

В сучасну пору, в обставинах міського життя, більшість тих звичаїв відійшли в забуття. А саму «Меланку» перетворили в новорічну вечірку, в забаву і танцюнки. Інше діялося, як регіонально далеко в минулому, коли ще йдеться з'ясь, що інше ці звичаї і має іншіпізну. Тоді, під час «модерних» новорічних «Меланок» міського типу ставлять деякі сцени, організують виступи «велесівок», «жида», «циганки», чи виводять «козу» тощо. Все це, на жаль, інше далекий відголін того, чим колись в Україні був звичай «ходити з Меланкою» - парубочою, чи дівочою.

PHOTOGRAPHS PRINTED IN **OKO** *AND OTHERS TAKEN BY OUR PHOTOGRAPHERS CAN BE OBTAINED FROM THE ADMINISTRATION.*

ON PEUT OBTENIR LES PHOTOGRAPHIES PUBLIÉES DANS **OKO** *OU D'AUTRES PRISES PAR NOS PHOTOGRAPHES EN S'ADRESSANT À L'ADMINISTRATION.*

Знімки, поміщені на сторінках **ОКА**, та інші світлини, зняті нашими фотографами, можна набути в адміністрації.

ПАРАФІЯ УСПЕННЯ БОЖОЇ МАТЕРІ, **Малйнка**, заля Успення Божої Матері, Розмонт
ПЛАСТ, **Малинка**, заля міської управи Міста Монт Роял
СУМ, **Малинка**, Дім Молоді
ПАРАФІЯ СВ. ПОКРОВИ, **Малинка**, в церковній залі
СПОРТОВЕ ТОВАРИСТВО «УКРАЇНА», **Малинка**
ПАРАФІЯ СВ. ВАСИЛЯ ВЕЛИКОГО, **Малинка**, в церковній залі
ОКО, **Бал незалежности**, заля Успення Божої Матері
С.У.М.К. ім. П. Полуботка, **Малинка**, заля св. Софії

П.Крупницький
М.Слободян
Ю.Луговий
Ь.Тимець

L'idéologie et la conscience nationale à l'est: quel enjeu?

par Jacques Mâscotte

Comme l'a souligné récemment Stephen F. Cohen, le nationalisme russe, ou le russophilisme, s'installe désormais sans complexes au sommet dans la politique soviétique, au point de devenir bientôt un facteur idéologique et social de première importance. En effet, le nationalisme russe contemporain reprend, en la développant, la tradition slavophile du 19e siècle et, en même temps qu'il s'alimente de sources modernes tel le triomphe militaire lors de la 2e guerre mondiale, il reflète les problèmes socio-économiques actuels de l'URSS, comme par exemple le déclin démographique des Russes au sein de la Fédération.

Cette revivicence des sentiments russophiles s'accompagne d'une exaltation à demi-voilée des thèmes et des symboles de l'époque de Staline et, surtout, tend à devenir une idéologie de remplacement pour la grande masse en quête d'un renouveau culturel russe qui puisse pallier la morosité quotidienne déversée par les médias. Par ce fait même, le russophilisme procure une idéologie d'appoint ou de circonstance à un régime qui, jusque-là, manifestait son inquiétude et ses hésitations devant un soutien populaire évasif et déchiffrable.

Ce phénomène n'est pas unique à l'URSS. En Roumanie, le gouvernement de N. Ceaucescu associe une politique extérieure de "roumanité" à une répression brutale à l'intérieur qui s'abat aussi bien sur les intellectuels dissidents et les ouvriers que sur la population hongroise de Transylvanie. En Allemagne de l'Est le comité central de la SED vient de donner le feu vert aux historiens pour qu'ils réhabilitent le passé prussien avec sa cohorte de héros, de généraux et de théoriciens militaires. Ainsi tant en baillonnant les voies discordantes (comme celle du grand sociologue Rudolf Bahro) le régime veut donner du corps à la nationalité allemande qui, à quarante ans d'existence à "nation socialiste"" et même "l'Etat-nation socialiste allemand" qui n'avaient pas beaucoup de crédibilité, il faut en dire.

Cependant cette réénergence de l'idéologie nationale en URSS et en Europe de l'Est, n'est pas forcément automatique. Elle s'inscrit dans la logique de russification encore plus systématique ou bien d'une invasion immanente. Certes le danger subsiste mais la situation, heureusement, n'est pas univoque. L'idéologie nationale en général et le nationalisme grand-russien en particulier, expriment, à la fois, la réponse populaire ambivalente et une réaction automatique des bureaucraties à la vigueur, au déploiement et à la conscience nationale et à la force des sentiments nationaux parmi les peuples colonisés et dominés à l'intérieur de l'URSS et dans le bloc soviétique. C'est du moins ce dont témoignent les 4 cas d'autodafés qui ont commémoré, le 18 décembre 1978, à Cadanik, le 4e anniversaire de l'insurrection populaire qui a provoqué la chute de Gomulka, en soulignant à la fois le leur langue nationale, ils attestent, à leur manière, que les mouvements de libération nationale constituent une base de mobilisation durable et un terrain fertile où se forgent les plus solidaires d'une conscience nationale qui aspire à se développer.

Національні Костюми звільнені від мети

Міністерство Багатокультурности і Міністерство Національних Прибутків спільно оголосили, що починаючи від 2 квітня 1978 - імпорт національних костюмів до Канади за тарифною 9702-1 підпадає під 99% зворотну передбачувого мита для даної країни, якщо імпортером - чи то власним іменем, чи через Імортову Агенцію - є незарібкова етнічна-культурна добровільна організація, яка спеціально створює цю установчо для цілей збереження в Канаді власної національної культури.

Для цілей збереження зворотного мита, треба виповнити фору му «К32А Сертифікейт оф Імортейшен, Сейл ор Трансфер», яку можна одержати від Імпортової Агенції, або прямо через регіональні бюра «Кастомс енд Ексса-йз» в головних центрах поселення українців в Канаді: Галіфакс, Монреаль, Оттава, Ошава, Торонто, Гамілтон, Лондон, Віндзор, Вінніпег, Реджайна, Калгарі і Ванкувер.

Abonnez-vous à
OKO
$6.00/an

WANTED TO BUY
Old and Used
BOOKS

Also catalogues and periodicals dealing with Ukrainian art, artists and architecture. Any language. I am interested in purchasing single items and/or complete libraries. Phone Mykola Kolodka 253-8266 after 7 p.m.

Dispelling myths of ourselves

By Lubosław Hrywniak

All Of Baba's Children
by Myrna Kostash.
Hurtig, 414 pages, $12.95

Drawing on a historical survey of an Albertan community, Myrna Kostash has written a provocative book about the Ukrainian Canadian experience. The objective evidence that the book presents is enough to dispel any illusions that we might have about our history in Canada. If you are looking for easy answers to the 'ethnic question' then you will be disappointed, for the book pours problems and comes up with dilemmas without offering solutions or in-depth explanations.

The most salient feature of this work is its relentless de-mystification of ethnic history. Kostash begings by examining the traumatic and alienating nature of the pioneer experience, citing newspaper articles which clearly reveal that social discrimination was a commonplace of Anglo attitude to the immigrants. Many Ukrainians turned inward to protect their identity, and this may account for their relative ignorance of socio-economic realities and a glorification of the middle-class experience. The book devotes some time to exploring the role of nationalism and Communism in the formation of ethnic society, but unfortunately does not examine the role played by Ukraine in our ethnic consciousness.

Kostash points out the tokenism of multicultural policy in Canada, the dissatisfaction of our youth with the community rituals of concerts and speeches, and condemns our mystification of expellence We rarely discuss or interpret the poetry of Shevchenko but often engrave, commemorate and revere him. How can we make our experience dynamic without compromising our cultural inheritance or assimilating into a bland society is a question Kostash leaves for the reader.

The book sometimes repeats itself needlessly and does not see one experience in the light of another. Kostash divides the book into chapters such as 'Church', 'Culture' and 'Politics', which provides an easy frame of reference but misses the interdependence of these areas. Sometimes she also treats her cultural inheritance with affectation, examining it with curiosity only to put it back into a trunkful of pious memories. This does not obscure the fact that the book is a touchstone in Ukrainian Canadian historiography and provides a starting point for further self-examination and criticism.

The Patriarchate and John Paul II

by Russel P. Moroziuk

The ascent to the papal throne of a Slav, Cardinal Karol Wojtyla of Cracow, could conceivably have far-reaching implications and repercussions for the Ukrainians of the Catholic jurisdiction both in the free world and the Soviet Ukraine.

In recent years the Ukrainian Catholics, protested more by national rather than religious motives, have persistently requested Pope Paul VI to grant them a Ukrainian Catholic Patriarchate. Regrettably, this aspiration has refused, even though it does not have any such, canonically and historically-justifiable powers to establish or not to establish patriarchates in the Eastern Church. This unfulfilled request has brought the Ukrainian Catholics into direct conflict with the Papacy. A part of the Ukrainian Catholic Church, together with some of its clergy, responded by proclaiming Cardinal Joseph Slipij a Patriarch on March 25, 1975.

The issue, however, is not resolved. He is not recognized by the Western Patriarch, the bishop of Rome, the Eastern Patriarchs, nor even by a large portion of the Ukrainian Catholics themselves. Consequently, the patriarchal promoters have put the blame for failure squarely on the shoulders of the bishop of Rome. If the Ukrainian Catholics continue to struggle for the erection of a "legal" patriarchate or the recognition of the self-proclaimed one along the same lines as in the past, it could easily lead to a new confrontation; only this time, not tinted more by past national hatreds than religious substance.

The struggle for a patriarchate erected by the Papacy is not a worthwhile one, because the Ukrainian Church would still remain a subordinate Eastern Church rather than a particular church in communion with other Christian churches, including the one in Rome. Therefore, it is necessary to proceed cautiously and with much circumspection. Little can be achieved for the Ukrainian cause by alienating the Papacy and with the world opinion and press, which most assuredly will support the popular Pope rather than the Ukrainian cause no matter how just and wise it might be.

Furthermore, the patriarchal aspirations should be focused on the upcoming events of 1988, which should signal the communion of the Ukrainian Churches, rather than on the Papacy.

ГРОМАДСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ МОНРЕАЛЯ,
зібрані у
РАДІ ЗА ПАТРІЯРХАТ ПОМІСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ,

відзначають дня 25 лютого 1979 р.
о 19.00 г. в год. 3-ій в.п.

РІЧНИЦЮ 3 ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ІХ БЛАЖЕНСТВА ПАТРІЯРХА ЙОСИФА
ВЕЛИКИМ ДУХОВНИМ КОНЦЕРТОМ

У Концерті приймають участь
Хор «Україна» під проводом І. С. Колачка,
відома оперова співачка Марійка Чолій
і поважений новинця сильний церковний хор при парафії Успіння Божої Матері під диригентурою проф. В. Гришка.

Просимо усе монреальську громадянство, а особливо нашу молодь, заключати цей день своєю присутністю

Організаційний Комітет

М. Дзвонок

ОПІНІЯ ЧИТАЧА

Марія Струтинська,

«Далеке зблизька»

Цей твір зложений трохи штучно з багатьох, тематично відокремлених частин, читається легко і лишає позитивне враження. Перша частина - це образок життя на галицькому приходстві. Дещо особи підібрані цікаво і схарактеризовані дуже добре. Мова в діялогах часто архаїчна - відзеркілює тодішню добу. Зрештою мова добірна, літературна.

Дальше авторка подає спогади з дитячих літ. Подробиці переживань, які і дитяча психіка подані так безпосередньо, ніби писані самими дітьми. В дальшій частині частимо літературні образки устрічей авторки зі сучасними ій визначними людьми. Найкращий спогад про Юрія Липу. Переживання і останові війни творять кінцеву частину книжки. Писані у формі щоденника з великими перервами, може найслабша частина твору, хоч описане могло б бути воєнними переживаннями багатьох із нас.

ПЛАСТ БУДУЄ КАПЛИЦЮ

Останні загальні збори Пластової Станиці в Монреалі рішили побудувати на оселі «Батурин» українську каплицю для потреб пластунів та жителів і відвідувачів оселі. Покликаний до цього Комітет Будови Каплиці розгорнув широку широку акцію, підготовив площу під будову та започаткував серед громадянства Монреалю збірковку акцію на покриття коштів. Збіркова акція проходить надзвичайно успішно. Комітет запевняє, що дерев'яна каплиця, в чисто українському стилі, прикрашуватиме пластову оселю вже цього літа.

Ростислав Куліш

ТРІО «ОСІНЬ»

Перший раз я чув одну пісню з цієї платівки на нашій радіопередачі. Мабуть гарні голоски в тих дівчат, подумав я, «гогумме»...а інструменти губилися, не мігши пробитися через вузький «спектральний отвір» тої машинки, що передавала хвилі в простір

На тому, напевно, моє знайомство з цією групою і закінчилось би, бо я чув і інших дівчат, які співали народні пісні, в супроводі акордеона й гітар.

Коли я дістав цю платівку, то я був негативно настроєний і з самого початку волосся на голові наґорожилось: «Цей раз я Вам всім скажу!«

Прийшовши до дому, я з розмахом відчинив усі прочинидали й поклав платівку, де треба. Спочатку музик покрутити пару гудзиків, лясну пару патичків, що стирчали проти мене, потім поставив рам'я з голкою ще раз на початок рівця і сів слухати.

Перше, що мене вдарило, це витримованість інструменталістів, що вказує на музикальну інтелігентщо, які більшості виконавців бракує. Жодний інструмент не конкурує з іншими - це добре аранжування музичних рухів, а головне, що ніхто не подовжує головної мелодії.

Приємно слухати бас-гітару, що має свою специфічну лінію мелодії, а не скаче безглуздо з акорду в акорд.

Пізно в сольо-виступах на місці, але акордовий супровід в пісні недопустимий, бо це було добре 20 років тому, тепер цю ролю виконує гітара.

Добре звуча ударних у своїх пасажах, де можна було відмінити тарілки від котлів. Також факт, що він не надуживав цимбалів або «високого капелюха» показує міцний оркестр інструментамбі без потреби ховати свої недоліки непотрібним дзвиканням. Акустична гітара й флейта мають завжди слабе місце в моїому закам'янілому серці.

«Синтезатор» є незамінний у теперішніх малих групах, бо, можучи підробити багато інструментів, він виключає труднощі в добранні доброго персонального складу.

Я навиваюе довше зупинився на інструментах, бо досі всі робили натиск на вокальне виконання, а все інше було увазу - прикрасо. Це помилкове становище, бо співаки не завжди вокально вишколені й тому виконання ощадностьое не тільки за вмінням володіти голосом, але й за деякими іншими, не менш важливими прикметами. Вокальну малу групу треба дбайливо, беручи до уваги тембр, дрижання й, нахінець, силу голосу. Я вже не згадую про слух, про відчування одного другого або вміння промовляти склади разом.

На мою думку «Осінь» всі ці прикмети має. «Осінь» також гарно вилядає на обгортці.

PARLONS UKRAINIEN

par Maria Oryschuk

LEÇON 2

Quel est votre nom?	Яке ваше прізвище?	*Jaké vache prizvéchtche?*
Je m'appelle Pierre Beaulieu.	Я називаюся П'єр Больє.	*Ya nazéveyousia Pierre Beaulieu*
Où demeurez-vous?	Де ви мешкаєте?	*De mi méchkayete?*
Je demeure à Montréal.	Я мешкаю у Монреалі.	*Ya méchkayou ou Monreali.*
Où travaillez-vous?	Де ви працюєте?	*De vé pratsiouyete?*
Je travaille dans une usine.	Я працюю у фабриці.	*Ya pratsiouyou ou fabrétsi.*
Quelle est votre métier?	Яка ваша професія?	*Yaka vacha profesiya?*
Je suis menuisier.	Я - столяр.	*Ya - stolar.*
Dans votre usine, il y a un syndicat?	У вашій фабриці є синдикат?	*Ou vachiie fabrétsi ye syndycat?*
Bien sûr. À la prochaine.	З певністю. До скорого побачення.	*Z pevnistiou. Do skoroho pobatchennia.*

MORPHOLOGIE
SUBSTANTIFS

L'ukrainien possède trois genres: le masculin, le féminin et le neutre. Dans les deux nombres—le singulier et le pluriel—on distingue sept cas:

N - nominatif: cas qui désigne le sujet d'une proposition;
G - génitif: cas qui désigne la dépendance ou la possession;
D - datif: cas qui désigne l'attribution ou la destination;
A - accusatif: cas qui indique la personne ou la chose sur laquelle porte l'action;
I - instrumental: cas qui indique l'instrument ou le moyen par lequel on fait une action;
L - locatif: cas qui indique le lieu où l'action se passe;
V - vocatif: cas qui désigne l'interpellation

Nom féminin

La majorité de noms qui se termine par a sont du féminin:

	SINGULIER	PLURIEL
	L'usine	les usines
N.	фабрик-а	фабрик-и
	fabrék-a	*fabrék-é*
G.	фабрик-и	фабрик
	fabrék-é	*fabrék*
D.	фабрищ-і	фабрик-ам
	fabrétsi-i	*fabrék-am*
A.	фабрик-у	фабрик-и
	fabrék-ou	*fabrék-é*
I.	фабрик-ою	фабрик-ами
	fabrék-oyou	*fabrék-amé*
L.	-'y/ фабрищ-і	-'y/ фабрик-ах
	(ou) fabrétsi	*(ou) fabrék-akh*
V.	фабрик-о	фабрик-и
	fabrék-o	*fabrék-é*

Nom masculin

Les noms qui se terminent par une consonne sont généralement du masculin.

	SINGULIER	PLURIEL
	le menuisier	les menuisiers
N.	столяр	столяр-і
	stolar	*stolar-i*
G.	столяр-а	столяр-ів
	stolar-a	*stolar-iw*
D.	столяр-ові	столяр-ам
	stolar-ovi	*stolar-am*
A.	столяр-а	столяр-ів
	stolar-a	*stolar-iw*
I.	столяр-ем	ятолар-ами
	stolar-em	*stolar-amé*
L.	столяр-і	столяр-ах
	stolar-i	*stolar-akh*
V.	столяр-е	столяр-і
	stolar-e	*stolar-i*

Nom neutre

Par contre, le neutre peut se terminer par une voyelle ou par une consonne:

	SINGULIER	PLURIEL
	le nom	les noms
N.	прізвищ-е	прізвищ-а
	prizvéchtch-e	*prizvéchtch-a*
G.	прізвищ-а	прізвищ
	prizvéchtch-a	*prizvéchtch*
D.	прізвищ-у	прізвищ-ам
	prizvéchtch-ou	*prizvéchtch-am*
A.	прізвищ-е	прізвищ-а
	prizvéchtch-e	*prizvéchtch-a*
I.	прізвищ-ем	прізвищ-ами
	prizvéchtch-em	*prizvéchtch-amé*
L.	прізвищ-і	прізвищ-ах
	prizvéchtch-i	*prizvéchtch-akh*
V.	прізвищ-е	прізвищ-а
	prizvéchtch-i	*prizvéchtch-a*

La mort de Sneguirev: une nouvelle perte ukrainienne

par B. Dzvonok

Le 28 décembre 1978, l'écrivain dissident ukrainien, Heli Sneguirev, âgé de 51 ans meurt sur un lit d'hôpital à Kiev, atteint d'un cancer à la colonne vertébrale. En outre, il souffrait d'une paralysie partielle due à l'alimentation forcée. Il s'est éteint entre les mains du K.G.B. apprend-on des sources dissidentes. Les récits de Sneguirev, "Nenko, moia nenko" ("La mère, maman") et "Naboi dlia rostrilou" ("Les cartouches pour l'exécution") n'ont été publiés qu'en Occident.

En 28 décembre 1977 Sneguirev renonça publiquement à sa citoyenneté soviétique à la suite de quoi il fut assujetti mis en prison. En mars 1978 des journaux soviétiques ukrainiens ainsi que l'hebdomadaire moscovite Litteraturnaia Gazeta publiaient une déclaration de "répentir" prétendument signée par Sneguirev mais démentie plus tard par ses proches ainsi que par Oksana Mechkc, membre du groupe ukrainien de surveillance des Accords d'Helsinki. En mai, Sneguirev lui-même dénonça cette "confession" fabriquée par le K.G.B.

Le conflit de Sneguirev avec les autorités soviétiques date depuis quelques années. Depuis qu'il apprit que ses années étaient comptées à cause d'une maladie mortelle, Sneguirev avait décidé de s'opposer plus ouvertement à la répression du régime soviétique. Le mauvais traitement subi par le dissident en prison nous permet d'accuser le régime impérialiste en Ukraine d'un nouveau meurtre politique.

Ukrainians in the Montreal press

Ukrainy

In the Jan. 18, 1979 edition of *The Gazette* one can find a Canadian Press report on the Soviet attack aimed at Canadian supporters of Danylo Shumuk, a Ukrainian dissident whose ill health has compelled the Canadian government to ask for his release from a Soviet jail. The Soviets are trying to mount a slur campaign against Shumuk by associating him with Nazi collaborators in World War II. With typical heavy-handedness the Soviets manage to link the humanitarian efforts of Amnesty International with "maniacal anti-Sovietism". Shumuk has stood up for liberties we take for granted in Canada, but unfortunately the CP report fails to mention this fact, thus perhaps presenting an incomplete picture of the situation to the average Canadian reader. To avoid possible misinterpretation of the issue, all the facts should have been mentioned.

The celebration of Ukrainian Christmas did not escape the notice of Cécile Brosseau in the Jan. 28, 1978 issue of *La Presse*. The article focuses on the rich traditions of the Christmas Eve supper and underlines the unique charm of this feast. As M. Brosseau points out, the Christmas celebrations in the Soviet Union are officially restricted in comparison to the liberties we enjoy in the West.

M. Brosseau apparently has a genuine interest in the Ukrainian community, as his article in *La Presse* of Dec. 27, 1978 accords a journalistic accolade to Mrs. Maria Oryschuk, paying tribute to her 20-year long devotion to the might of the pen. Mrs. Oryschuk is strongly devoted to the Quebec milieu and has made considerable efforts to educate our community to the French fact. Her concerns are mainly political anti have been freely expressed in *Homenin*

Roman B. Karpishka, B.C.L., Dip. A.L.
ATTORNEY AVOCAT
Office : (514) 374-2556
3544 Beaubien E., Suite 304
Montréal, Québec
H1Y 1H7
Residence : (514) 484-3670
930 - 46th Avenue
Lachine, Québec
H8T 2L3

КЛЮБ «ТРИЗУБ»

День Подяки-обжинки

І рад: сидять зліва до права: п. Різник, А. Любіль, С. Барабаш, Я. Винницька, М. Давидович, п. Агрес.
II рад: п-і Богдан, п-і Шоковська, п-і Фенин, п-і Козак, п-і Рабе, п-і Скопяк, п-і Панасюк, п-і Кріса.
III рад: п. А Гуцало, п. І. Колодій, п. М. Колодій.
4-та група: П. В. Путько.

Кожної середи від 1-ої до 4-ої години, сходяться члени Клюбу «Тризуб» в залі церкви Успіння Божої Матері в Розмон. Ідея створення цього клюбу для старших віком українців вийшла від п-і Висончаської та п-і Рене Чумак. Їхня мета була, щоби створити клюб, де можуть сходитися старші люди та спільно провести час. «Тризуб» вже існує п'ять років та складається з приблизно 300 членів з усіх частинах Монреаля.

До помочи при клюбі добровільно співпрацюють молоді дівчата: п-ні Оля Належита та її діти, п-ні Марія Гладка, п-ні О. Масна та інші. П-ні Чумак потвердила, що всі є запрошені на сходини цього клюбу, чи молоді чи старі віком. Член церковного комітету в Розмон часто беруть участь та помагають на сходинах.

Крім тижневих зустрічів, членів клюбу «Тризуб» часом теж сходяться в неділю на різні прогулянки. На приклад, минулого року вони їздили-по Гранбі, Кас., на пластовий фестин на оселі «Батурин». Також їздили вони до Оттави, де зустрінули прем'єр-міністра. Трудо та з ним розмовляли. Інші займятя включають гру в бінго та висвітлення фільмів, бідних на попередніх сходинах клюбу. Комітет клюбу часто вирошує на сходини цікавих доповідачів з рефератами, н.п. суддю Данчишина, проф. Сербина, проф. Келебая, п-ні М. Струмінську, п-ні Д. Гаврилюк та інших. Можна смело сказати, що члени клюбу «Тризуб» є дуже задоволені із своїх зайнять.

Наступного місяця появиться книжка про події клюбу «Тризуб» та про самоми піонерів. Над цією книжкою працює п-і М. Давидович, а видадуть її отці Василіяни Оттаві.

За дальшими інформаціями прошу звертатися до п-і Чумак на тел. 256-2953 або до п-і Висончаської, 331-7305.

Ukrainian seniors seek your help

by Vera Osidacz

Ville Marie Social Service Centre is attempting to develop *Ukrainian speaking foster homes* for the seniors of our community

There are numerous seniors in the Montreal area who can no longer remain in their own homes due to physical, intellectual or emotional limitations. Ville Marie Social Service Centre is looking for caring Ukrainian families, or single persons, who have extra rooms and who would be willing to provide meals and some care and attention. Social workers are available to help with problems that may arise, and a daily boarrate will be paid for each person taken into a home.

For further information, please contact Miss Martha Harvey, phone number 937-8925

JANUARY

50.00 Samotvit Orchestra
14.00 S. Melnyk
14.00 J. Pawlowsky
13.00 W. Fedon
10.00 Dr. Roman Gut
10.00 B. Bidnyk
10.00 W. Mazepa
10.00 Y. Kelebay
10.00 A. Kondro
10.00 Mr. & Mrs. T. Powidajko

Press Fund

10.00 M. Wyprzuk
6.00 A. Pachkowsky
6.00 Y. Kulycky
5.00 M. Diduch
5.00 M. Kowalchuk
5.00 A. Slusar
4.00 A. Bilinsky
4.00 Rev. J. Hawryluk
4.00 A. Romish
4.00 N. Schemelynec

Ukrainian Wedding Invitations

Select from an array of traditional and modern designs to suit your taste. Available in a large assortment of parchment and wedding papers, offset or thermographed (raised ink). Ukrainian, English and French typesetting available.

Bohdan Tymyc
727-6847

Un cadeau de Noël

par Maria Oryschuk

Sous ce titre, le 7 janvier dernier, la C.B.C. a présenté une émission d'une demi-heure consacrée au Noël et au Nouvel an ukrainiens.

Cette émission préparée en collaboration avec le Comité ukrainien du Canada, a reflété avec beaucoup d'authenticité toute la richesse des traditions ukrainiennes, en particulier, sa richesse musicale. Mentionnons cette émission (mais il faudrait citer tout le programme) le concert religieux du 30 décembre au Bonsecours, orchestré et dirigé par le Maestro Piero Gombo.

Ce fut un régal pour tous les Ukrainiens et les amis de la culture ukrainienne. Une bonne idée du Comité ukrainien du Canada est à la base de cette réussite; le Noël et le Nouvel an ukrainiens. C'est en effet, le thème principal de cette émission; les images dessinées, des petits bouts de films des festivités, entrecoupés par de brefs commentaires interprétées par les choeurs et l'orchestre symphonique de Winnipeg renommés qui ont fait, à notre régie, les délices de nôtre passé. Durant cette émission, chaque partie fraction a été si bien exécutée, si bien présentée que nous avons passé une heure d'émerveillement.

Il faut remercier vivement la C.B.C. pour cette émission qui restera un souvenir inoubliable.

4.00 O. Diduch
4.00 M. Slobodian
4.00 N. Hrab
4.00 L. Mospun
4.00 S. Olyvyk
4.00 Y. Briawa
4.00 J. Kolankowsky)
4.00 B. A. Kovalsk
4.00 Dr. P. Tarnawczuk
4.00 D. Mahuhsh
4.00 J. Hykawy
4.00 J. Serbyn
4.00 P. Blauskeryev
4.00 M. Mandryk
4.00 M. Babiak
4.00 H. Oschypko
4.00 M. Bachynsky
4.00 S. Prochorowicz
4.00 L. Kulik
4.00 A. Nemyrytsky
4.00 Dr. E. Kisak
4.00 I. J. Rohowsky
4.00 I. Boyko
4.00 H. Radnicky
4.00 W. Hayouk
4.00 N. Bilas
4.00 W. Golash
4.00 Peter Nyszczot
3.00 J. Lapchak
3.00 M. Smolynec
3.00 M. A. Kulba
2.00 S. Adamik
1.00 O. Tyrniak
128.00 Total

Кутя св. Духа

О. Садженко

Цьогорічна Кутя в Парафії Св. Духа на Повйт Ст. Чарльз відбулась надзвичайно успішно. Не перешкодила ані мата, 13-го січня, коли багато різних українських організацій роблять «Маланку», ані метеорологи, які декілька днів перед тим заповідали сніг із заморіжим дощем. Хоч перспективна заля вже була повна, люди все приходили й збирались Церковного Зарядy приглашено добре потрудитися: щоб поставити столи для всіх гостей. Прибули не лише українці, члени парафії і симпатики, але так само багато чужинців - англійців, французів, італійців та інших представників багатонаціонального Монреаля, які почувши від приятелів і знайомих, як гарно в українців відбувається Кутя, зацікавились і скотили собі чути власними очима.

Точно о год. 7:00 вечері майстер церемоній п. Іван Прокопів запрошено до залі особи, призначених сидіти при почесним столі. Це були: о. Сергій Гар, пароx, недавно вибраний майором міста Гринфільд Парк Стефан Олійник з дружиною, почесний голова Церковного Зарядy і заслужений піонер Іван Дрогловичі, голова Церковного Зарядy Дмитро Спасик, голова парафіяльного відділу ДУКЖ Анна Спасик, голова парафіяльного відділу Сестринства Апостольства Молитви Текля Сидор, диригент Парафіяльного Хору Стефан Федущак і майстер церемоній, голова Контрольної Комісії, Іван Прокопів.

Відкрившим офіційно Кутю, п. Прокопів передав слово п. Спасикові, який в українській і англійській мовах привітав гостей і запросив о. пароха провести молитву. Поки о. пароx розділював присутнім традиційну Просфору, шла заля під проводом п. Федущака співала коляд. По молитві приступило до смачної вечері, приготованої жінками з парафії, членами й симпатиками ДУКЖ.

Після вечері, під час кави із солодощами, виступила зі своєю артистичною програмою молода солістка Христина Коваль, яка під акомпанаментом гітари заспівала декілька колядок і щедрівок, а після неї мандоліново-гітарова оркестра дітей під проводом мгра. Стефана Гарасимовича. Найкіщі хлопці і дівчата Танцювальної Групи під проводом Івана Федущака також присутнім красу українських народних танків. В перервах між поодинокими точками виступали з коротенькі, але суттєвими промовами п. Прокопів, п. Спасик, п. Дрозлович, п. Олійник і о. пароx. Між промовцями варто відзначити п. Олійника, першого в провінції Квебеку українця, який став майором міста. У своїй промові майор, підкреслюючи свою українське походження, закликував присутніх, особливо молодих, родженим вже в Квебеку, не забувати своїх батьків і тих традицій, які вони принесли із Старого Краю. Після промов і кінцевої молитви з колядою *Нова радість стала*, почались під музику оркестри танці, які тривали до другої години по півночі.

Танцювальний вечорець при оселищу СУМ в Монреалі під керівництвом О. Цала виступає на традиційній Кут 28 січня.

VICTOR'S FLOWER SHOP AND GREENHOUSES INC.

ВІКТОР ДАМИЛЮК — власник

420 Selwood Rd., Town of Mount Royal — Tel.: 731-7511

Decade. . .

Continued from page 5

energy and time of the active segment of the Ukrainian community. Mixed marriages will be consummated at an accelerated rate because finding a Ukrainian partner in the vast foreign milieu in which we live is becoming increasingly difficult, and in some cases painfully impossible. The struggle in the 1980's to preserve our culture, heritage and language will not rise beyond the level of mediocrity. Our culture will rest its laurels on folk dancing, singing, Easter eggs and embroidery; the language will evolve into the "Ukchen language" laced heavily with anglicisms; thus spelling death to the Ukrainian cultural language.

The community leadership will pass through attrition, thus bringing new faces to the top. But for a while yet, all the petty politicking will continue to cloud the important issues to which the community must address itself. The 1980's will not bring us out into the light and glamour of big time politics. We will still remain amateurs. In Ukraine the situation will not improve significantly—the regime will persist with its repressions. 1984 will come and go and the Soviet Union will still be there. The individuals with fortitude, determination and love for our beleaguered ancestral motherland will continue the struggle and sacrifice which will be the brightest segment of our current history, and their efforts will eventually bear the desired fruit. The Ukrainian churches will lose their vision as well as their members, and their renaissance will remain a figment of somebody's unrealistic imagination.

Although in my mind the future is anything but cheerful, it is not totally hopeless. No matter how dark my thoughts are, I still strongly believe that Ukraine will break away from the Soviet Union and at last we shall witness the establishment of an independent Ukrainian state. It might not happen in the 80's, or even in the 90's, for that matter, but history has recently shown us that events can occur quickly and unexpectedly. Even though we might justly accuse history of being less than generous to us, the future unfolds according to some mysterious plan, and since nothing in this world is permanent or even infinite, the total collapse of the Soviet Russian Empire becomes anything but academic. It is inevitable and irreversible.

Les ukrainiens de l'ouest compennent les Québécois

par Maria Oryschuk

Un "tel quel" sur les immigrants et les groupes ethniques présenté récemment à la télévision francophone de Radio-Canada aura eu le mérite de faire réfléchir.

Cette émission qui a surtout mis en lumière certaines manifestations racistes et discriminatoires, a soulevé des sentiments d'insatisfaction tant chez les membres de la société d'accueil que chez les immigrants et les groupes ethniques.

Si l'éventail des groupes présentés était assez représentatif, on peut cependent s'interroger sur l'intérêt et la crédibilité qu'a pu susciter chez un téléspectateur le témoignage d'une seule personne pour refléchir l'image de toute une communauté. Un Portugais, un Grecque, un Italien du Québec demeurent des individus parmi d'autres surtout si chacun de travaille pas constamment au sein de sa communauté respective. Ce ne sont pas tous les Grecs qui se sont vus casser des fenêtres et ce ne sont pas tous les Haitiens qui refusent de s'intégrer et se marier avec les Québécois.

On peut reprocher à l'émission un aspect négatif, susceptible d'avoir blessé certains téléspectateurs qui se sont bien intégrés à la société, qui apprecient leur pays d'adoption, où ils veulent rester et vivre en harmonie avec toute la population. Cet equilibre de force n'existait pas au cours de l'émission et manquait à sa tâche qui était de promouvoir cette acceptation mutuelle tout necessaire pour le développement d'une société moderne et juste. Il faut noter ici que le groupe ukrainien a été certainement le mieux présenté. Les Ukrainiens de l'Ouest se sentent tout à fait Canadiens, ils ont façonné avec leur coeur et leurs bras cette partie du pays tout en gardant leurs traditions et leur culture.

Et probablement parce qu'ils apparaissent comme le groupe ayant le mieux trouvé leur identité, ils ne craignent pas d'affirmer qu'ils comprennent les Québécois et les approuvent dans la recherche de leur autonomie. Ils vont même loin en déclarant que l'éveil de la fierté chez les Québécois a aviivé leur propre fierté.

Malgré certaines lacunes, il faut féliciter les responsables de ce programme qui alimentera surement plus d'une discussion, et qui représente bel effort pour amorcer une meilleure connaissance entre tous les groupes ethniques. Mais, à l'avenir, on ne peut que souhaiter qu'une autre émission "tel quel" de Radio-Canada portera cette fois sur les aspects positifs de l'intégration. Cette intégration à la société d'accueil est d'ailleurs rendue plus facile par la nouvelle qualité d'accueil tant du Ministère de l'Immigration du Québec que de la Société québécoise.

"Ukraina's" 30th birthday

by Mike Kondro

The Montreal fiction of Sport Association "Ukraina" has been in existence since 1949, and has always been well respected by the mayor of the city, by the leagues in which it has participated, and by the Montreal community. This year marks the sport association's 30th anniversary, and the committee is counting on a very successful year. A successful year, however, can become a reality only with the help of the Ukrainian community.

Only a few years back Sport Association "Ukraina" boasted of having excellent teams in soccer, broomball, and volleyball. But this year the organization's participation in city leagues dwindled to just a major league soccer team. This can be attributed to only one factor, and that is to the lack of interest among the Ukrainian youth. This can be shown by Ukraina's dismal 1978 record. Although there was a definite lack of talent, I must also in turn say that only a few players were seriously interested in working hard to try and make the year a success.

The organization has adopted a different policy for the 1979 season. This year the best of the Ukrainian players will be combined with some strong outside help in order to form a strong major league contender. The weaker players will have to be content with playing on the reserve division team until they can prove that they have the potential to make the major league squad.

The team has already played in a couple of indoor tournaments and has fared very well against some of the best teams in the province. Practices have also been in progress for over a month, and anyone who is seriously interested in playing soccer should contact Stanley Palinsky at 637-4811 or Alex Kondro at 389-9518.

As for off-the-field activities, the year has had a fine start. On January 13 Sport Association "Ukraina" held its annual New Year's dance at the Slovak Hall. Although the turnout was a little disappointing, the people who did come enjoyed themselves immensely. Congratulations are in order to the Montreal-based band "Cheremosh" and to singer Luba Chwalchuk, both of whom provided the people with excellent music.

At the dance, the awards for the 1978 season were presented. Dmitro Zelman was selected as the team's most valuable player, which merits him the Dr. Tomiuk trophy. Zenon Visniuk received the Veteran's trophy for being the most improved player in 1978, while Oles Dagenais was chosen as 1978's most disciplined player. He received the Stanley Palinsky trophy.

Next in line for Sport Association "Ukraina" is the big dance on February 24, which will feature the band Veseli Chasy from Chicago. This dance will take place at the Ukrainian Youth Association building at 3270 Beaubien E.

Ukrainian books at National Library

The Multilingual Bibliorevice Section of Canada's National Library now offers a new service to all ethno-cultural communities in Canada.

Now it is possible to borrow books in the Ukrainian language from the library system. There is a wide selection of books from fiction, biography, books on travel, child care, cookbooks, gardening and even folklore. In the children's books, there is a large variety of beautiful illustrated volumes to please the young readers.

These volumes have been purchased and distributed by the Multilingual Bibliorevice of the National Library of Canada in cooperation with provincial library services. These books are meant to help us preserve our heritage and to encourage Ukrainian children to learn the Ukrainian language of their parents and ancestors.

This new service is intended to help Canada's public libraries reach a larger segment of the population. You may contribute to its success by sending your suggestions and opinions to your public library or to:

National Library of Canada
Multilingual Bibliorevice
Ottawa, Canada
K1A 0N4

M. Logush, Inc.
Assurances Générales
General Insurance
P.O. Box 356, Station Mount Royal
Montreal, P.Q. H3P 3C6
Tel: 738-1486

Subscribe to
OKO
only $6.00/year

Wilton Aluminum Products Ltd.
11004 Massé St
Montreal North
H1G 4G3
Prop. W. Hladky Tel. 325-1555

EUROPEAN SAUSAGE LTD.
1746 RICHARDSON ST.
MONTREAL
932-4545

лодь * молодь * молодь * молодь * мо

Young Lachine Bandurists

by Roman Karpishka

A young bandurist ensemble has been formed by the Prosvita Association of Lachine. This group is the only actively performing ensemble of Ukrainian bandura players in Montreal. The students range in age from twelve to fifteen and are divided into a senior (second year) and junior (beginners') class. They have a two-hour practice every Wednesday evening in Lachine. The group's teacher, Dr. Evhen Yakemiw, hopes that in the future more Ukrainian students will become interested and will enroll in this music programme, subsidized in part by the Lachine Prosvita.

The young bandurists have already performed twice before Ukrainian audiences in Lachine. The first performance was last May at the Lachine Ukrainian School mother's day concert. On Sunday, January 14, three members of the group played at the annual "Kutia-Malanka" of St. Basil the Great Parish. Dr. Yakemiw hopes that his students will perform at the end of this year in the Olympic Stadium on the occasion of the International Year of the Child.

Anyone interested in joining the bandura musical ensemble, and who would be able to attend practice sessions consistently, should call Dr. Evhen Yakemiw at 634-2670.

ХРЕСТИКІВКА

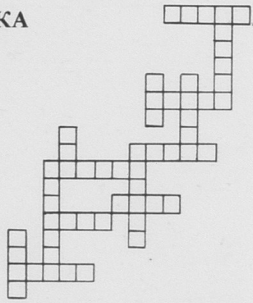
Ріки України

Марко Маців

Пояснення:

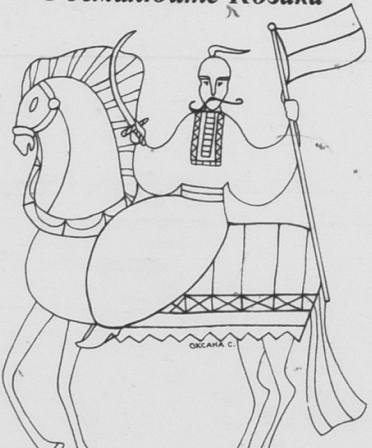
Ваше завдання в тому, щоб на хрестиківці знайти місце для всіх вищевичислених рік України. Залишиться Вам назва одної ріки. Це і буде відповідь на цю хрестиківку. Радимо починати від назв рік, які складаються з найбільше букв.

Бог	Десна	Донець
Дон	Дунай	Дніпро
	Збруч	Кубань
Сейм	Орель	Уборть
Сула	Серет	
Тиса		Дністер

Відповідь на попередню хрестиківку: Дрогобич.

Розмалюйте Козака

День Солідарности з українськими політвязнями

М. Антонович

12 січня 1972р. большевицька Москва вчинила десятки української інтелігенції. Випущено лише тих, хто своєчасно «покаявся», а решту засуджено на довгі роки тюремного ув'язнення і перебування в концтаборах і на засланні. Цей розгром української інтелігенції відзначують щороку українські в'язні в СССР голодівкою.

Поволі цей звичай перейшов і закордон. Тут він має сенс, оскільки в цей день ми можемо жити з цими найкращими українцями, яких саме за їхнє українство засуджено ворогом. У цей день мали б відбуватися збірки грошей на допомогу політв'язням, а цілоденний піст до вечері мав би виявити, що ми цінимо жертву найкращих синів і дочок українського народу і готові їм чимось допомогти.

Живучи в безпеці, далеко від України, ми можемо хоч цей день присвятити єднанню з нашим народом і доказати, що ми згадуємо борців за права України, цінимо їхню жертву і хоч такою маленькою мірою можемо і хочемо їм допомогти. Зробімо 12 січня нашим загальним всенаціональним поминальним днем, днем солідарности з невинно засудженими діячами українського культурного життя, з цілим поневоленим українським народом. Надіємося, що наші організації подбають про те, щоб розпропагувати цей день між своїми членами і Монреаль уже наступного року також приєднається до гідного відзначення цього дня.

ОКО-ФОТО

Б. Тимків

Want to do community work?

The Ukrainian community newspaper **OKO** needs people in the following fields:

Bookkeeping, typing, advertising

Phone: 727-6847